

Publicerad 2008-03-01 20:01 av Vilsen Annette-hittar vägen

Desperado

Så inbillat lugn att du tror dig själv
så kontrollerad
åt alla håll
och med varje sinne....
I alla fall nästan

Så lycklig, så lycklig
vill visa hela världen
så glad överallt utanpå
det strålar

Motgångar kommer
men de viftar du bort
vem kan störa din lycka
vem får förstöra din fasad

Så kommer mer motgångar
och barnet i dig känner sig skadad
men sår kan lagas
repareras och så är allt bra igen

Sen får du tankar om vad som är viktigt
och varför människor inte bryr sig
De frågar
men hinner aldrig
eller kanske inte vill lyssna på svaret
De är redan igång med att berätta om sig själva
Och ditt prat försvinner av andras röster.....

Du håller god min överallt
jobbet är en dans på rosor
du är allas lilla solstråle
den som vill muntra upp
vill dela med sig
och jobba flitigt
våldigt effektiv

Så otroligt bra du är

Sen kommer en dag när tankar tar över
mer och mer
oron kommer också som ett brev på posten
Men du försöker fortfarande le
Måste
måste
måste

Men du är inte osårbar
förr eller senare börjar det rasa
bara en liten liten bit
som blir större och större bitar

Du lever fortfarande i din låtsas-värld
men har blivit tystare
och leendet syns mer sällan
Du har en allvarligare min
eller något som är svårt att tolka

Frågor kommer
hur är det fatt
varför skrattar du inte
varför livar inte du upp stämningen

Du vill inte svara
för vem skulle lyssna på svaret ändå
och vem skulle bry sig
vem skulle förstå

Sms kommer
men kortfattat
eller undvikande
för ingen vill egentligen veta något
ingen bryr sig på riktigt
och du får inte ens svar på sista frågan...

Då börjar även ditt hopp svika
gnager i ditt inre
men du vågar inte ge upp helt
fastän du blir svagare och svagare

Telefonsamtal

skulle det vara bättre
någon som undrar hur du har det
och tror att din brist på sex är skillnaden
skillnaden mellan glädje och sorg
att all ångest försvinner
erbjudanden om en orgasm
fastän det är den andre
den i luren som egentligen behöver tömma sig

Men du måste förstås bjuda på en god middag först

Det var sista stöten
den som fick dig att tappa hoppet
Hoppet om mänskligheten
att bry sig om andra
allt levande
att allt har en själ
och att vi människor behöver varandra
Att vi måste vara rädda om varandra
men ingen förstår
ingen orkar
alla ser bara till sitt eget

Då kryper känslorna fram mer och mer
de som du tryckt undan
men som hela tiden funnits i bakgrunden

Det som gjort ont i magen
kryper sakta uppåt
bröstkorgen känns tung
och du får känslan av någon står på den
någon som håller om din hals
och du får svårare att andas
gråten stockar sig
Men snälla rara tänker du
jag får inte gråta
vill inte
vill inte rasa fullständigt
vill befrias
Andra behöver ju dig

och du behöver också dem

De som är så viktiga

De du älskar så

De som är skillnaden mellan liv och död

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Vilsen Annette hittar vägen med Poeter.se id #11245 innehar upphovsrätten